

at blive holdt og som Følge deraf begyndte disse Forelæsninger igen, enten nu eller efter Jul, taler al menneskelig Sandsynlighed for, at han uden nogen som helst Vanskelighed vilde kunne faa Adgang til at holde disse Forelæsninger. Rimeligvis vil der slet ingen Demonstrationer blive, og hvis der blev Demonstrationer, er det jo gennem Universitetets Udtalelser klart og tydeligt fastslaaet, at saa vilde Universitetet gribe ind og forhindre, at disse Demonstrationer lagde nogen Hindring i Vejen for Lærefrihedens Udøvelse. Det ærede Medlem paakaldte med Højtidelighed Kultusministeren. Han talte om Gongongen i Teatrene og Politiet, der skulde møde ved Universitetet ved saadanne Lejligheder. Han talte om, at da der var Fare for disse Demonstrationer, skulde man have belavet sig paa at afværge dem. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem virkelig mener, at fordi et Foredrag har vakt nogen Opsigt, og fordi der f. Eks. i det Blad, som siden har optaget vedkommende Foredrag, eller af et andet tilsvarende Blad paa Foredragsdagen under Overskriften: „Sensation?“ findes en lille Meddelelse om, at Foredraget skal afholdes, skulde Universitetet sætte sig i Bevægelse og gaa til noget saa ubehageligt og alvorligt som at paakalde Politiets Hjælp overfor Demonstrationer, som muligvis kunde komme til at finde Sted. Jeg ser oprigtig talt ikke, der har været nogen Grund til Bekymring, heller ikke, at der har været nogen Grund til i nogen Maade at bebrejde Universitetet eller nogen anden Myndighed den Fremgangsmaade, de har anvendt ved denne Lejlighed.

Det hele, der bliver tilbage, er ikke noget, der krænker Lærefriheden, men det er den lille Ting, som unægtelig er en Bagatel, at der har fundet nogle Studenteruroligheder Sted ved et enkelt Foredrag, at nogle Studenter har pebet, og da de har pebet i nogen Tid, har nogle andre fra anden Side leveret alt det fornødne Spektakel. Der er intet, der tyder paa, at Hensigten, da Pibningen blev foranstaltet, var at fortsætte den og hindre Forelæsningsens Afholdelse. Det er meget sandsynligt, at naar dette skete, skyldtes det den Ophidselsestilstand, hvori man kom fra anden Side. Der er sket det, at nogle yngre Mennesker, hvoraf nogle var Studenter, andre ikke, peb, og dette er blevet besvaret med, at nogle mere eller mindre bedagede Medborgere er kommet i et saadant Krigshumør, at de i den Anledning har foranstaltet et større Haandgemæng.

Hvem der nu har Ansvar for, at det udartede paa den Maade, er ikke let at sige. Jeg tror ikke, at vi her i Tinget skal prøve paa at nedsætte os som Undersøgelseskommission for at udfinde dette. Mine Erfaringer fra Studenterlivet — og jeg tænker, at det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) vil kunne bekræfte det — gaar ud paa, at naar Studenter har været lidt i Klammeri med hinanden, taler Sandsynligheden for, at begge Parter har været lige gode med Hensyn til, hvorledes Klammeriet er opstaaet, selv om de ikke altid er rede til bagefter broderligt at dele Ansvar for, hvad der er sket. Denne meget omtalte Scene paa Universitetet er selvfølgelig beklagelig; dog er det ikke nogen stor Affære, om der ved Universitetet foregaar nogen Meningstilkendegivelse. Universitetet er ikke nogen Kirke, hvor alt skal gaa til med den størst mulige Højtidelighed. I Universitetets Historie er Bifaldstilkendegivelser meget almindelige og passende Mishagsytringer ikke usædvanlige, og der er ingen Ulykke i det. I Almindelighed fristes man ved Forelæsningerne paa Universitetet hverken til overstadigt Bifald eller til heftige Mishagsytringer. De almindelige Forelæsninger ved Universitetet gaar ud paa at meddele Kundskaber eller foretage videnskabelig Forskning, der sjældent i særlig Grad kalder Lidenskaben frem. Men det kan jo ske, at Lidenskaben kommer i Bevægelse; det kan ske, naar en Professor ved Universitetet taler, og det kan vel nok saa let ske, naar den, der har Ordet, ikke er Professor, men derimod en af dem, der, uden at være ansat ved Universitetet, dog har Ret til at undervise der. Der siges nu af det ærede Medlem (Johan Knudsen), at det var Videnskabens Frihed, der krænkedes. Det ærede Medlem fremhævede, at det var en anerkendt Videnskabsmand, der var Tale om; thi han havde taget sin Doktorgrad, det var en Anerkendelse af, at han var Videnskabsmand. Ja, det er det selvfølgelig, det er Universitetets Attest for, at vedkommende er Videnskabsmand; men jeg vil dog advare ærede Medlemmer mod at tro, at fordi man har faaet denne Doktorgrad, er derfor hvert eneste Ord, der udgaar af en saadan Doktors Mund, ogsaa Videnskab. Det er ingenlunde nogen uafviselig Nødvendighed. Selv om man har taget Doktorgraden, behøver man ikke altid at anslaa en videnskabelig Tone, og det, man fremfører, behøver ikke nødvendigvis at være videnskabelige Beviser.

Det, som det i dette Tilfælde har Interesse